

λα-Μοντέ; νὰ ἔξοδεύσω 60 χιλιάδ. φράγκα· τὰ ὅποια ἐλυπήθην ὑστερον ἀφοῦ παρῆλθον δύο ἡμέραι καὶ δὲν τίδα οὐτε ἥκουσα πλέον περὶ αὐτῆς. Λοιπὸν τί ἔγεινε θέλεις Σὺ νὰ μαθης τῷρα· ἀνεχωρησε, φίλε με, ἂμα ἐλαβε τὰς 60 χιλ. φρ. ἀνεχωρησε μετὰ τοῦ ἀνδρός της διὰ τὸ Βελγιον. Εἶδες λοιπὸν, Σίγγ., Ἀγγλικὴν γεναιότητα; επίσιενες ποτὲ ν' ἀπατηθῶ τόσον ἐγὼ ἀπὸ μίαν γυναικα; δικαίως γελᾶς ἀιαγινώσκων τὴν παρουσίαν μου ἐπιτροχάδην, καὶ τόσε μόνον θέλεις μὲ δικαιώσουν ἀν ποτὲ τέχη νὰ ἰδης ἐκ τοῦ πλησίου τοὺς παραδόξους τούτους λαύνος.

Ἐκλαιεν ἡ ψιχὴ μου, ἐξ ἑνὸς μὲν διὰ τὰ χρήματα, καὶ ἐξ ἄλλου δὲ διὰ τὴν γυναικαν αὐτὴν πρὸς τὴν ὁποίαν συνέλαβα ἀνόητον ἐρωτα· γενναιόης, ἔλεγα κατ' ἐμαυτὸν, ἵνα μὴ ἀφήσωμεν τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην ἐφάνην φιλόποφος καὶ ἴδου πῶς. Τῇ ἐπαύριον ἔμελλε ν' ἀνοίχθῃ ἡ Παγκόσμιος "Ἐκθεσι., ἐνθα ἀπεφάσισα νὰ πηγαίνω συνεχῶς, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου διώξω τὴν λύπην τῆς καρδίας. Τωόντι οὐ τω πως ἔγινε, ἦτο πρώτη Μαῖου ὅτε αὐτῇ ἡνοίχθη, παρουσίᾳ τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας, δῆμης τῆς αὐλῆς καὶ τεσσαράκοντα χιλιάδων θεατῶν συνισταμένων ἐξ ἀνδρῶν ἐπισήμων καὶ μεγάλων τοῦ κόσμου ἐμπόρων, ἐκτὸς τοῦ ἀπειραφίθμου ἄλλου λαοῦ τοῦ εὐρισκομένου ἐξω τοῦ ὑελίνου παλατίου.

"Εντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχε μέρος ἔνθα ἔμελλε νὰ σταθῇ ἡ βασίλισσα ἐπὶ θρόνου ὁραίου, ἔχουσα οιμά της τὸν πρίγγιπα Ἀλβέρτον, καὶ πλησίον ἐκεῖ ἐστάθησαν δλοι οἱ ἐπίσημοι ἀνδρες ἔνοι τε καὶ ἐντόπιοι, μεταξὺ τῶν ὀπίων κ' ἐγὼ. Τί ἀξιον συγκινήσεως θέαμα! ὅταν ὁ μέγας τοῦ οἰδίου Ἐπίκουπος ἐδέετο πρὸς τὸν Θεόν ὑπὲρ τοῦ κόσμου καὶ ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ γιγαντιαίου τούτου ἐργού, τὸ πλήθος δλον μὲ ἀσκεπεῖς κεφαλὰς ὠπαύ τως ἐδέετο καὶ ἐβλεπεις δάκρυα χαρᾶς νὰ βρέχωσι τὰς παρειάς. Ἐπομένως ἔψαλλαν ὑμνον ὁραίον καὶ μελαδικόν καὶ μετὰ τὴν ἐκφωνησιν λόγων τινῶν ἐκ μέρους τῆς βασιλίσσης, καὶ ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως ἡτις ἔξεθετε τὰς πράξεις τῆς, καὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων τὰ ὅποια παραλείπω ἐνταῦθα, ἔγεινεν ἡ ἔναρξις τῆς Ἐθέσεως. Ἐγὼ ἐνθον σικσθεὶς ἐπῆγα πλησίον τῆς Βικτωρίας, τῆς δοπίας ἡσπάσθη τὴν δεξιὰν κεῖχαν, ἔνεκα δὲ τούτου μέγας ἡκούσθη ψιθυρισμός, δεῖτις ὀλίγον μ' ἐφόβισεν· ἀλλὰ ἐν μικρὸν μειδίαμα τῆς βασιλίσσης μ' ἔδωκε τὸ πρῶτον μου θάρρος. Τί εἶδα ἐντὸς τοῦ ὑελίνου παλατίου, κατωτέρῳ θέλω Σοὶ γράψει.

(Ἀκολούθει.)

ΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑΙ ΘΛΙΨΕΙΣ. — ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἀναφέρεται ὅτι ὁ μέγας τῆς Ἡθικῆς διδάσκαλος, ἐ Σωκράτης, ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ ὅτι ἂν ὅλαι αἱ δυστυχίαι τῶν ἀνθρώπων ἐρρίπτοντο εἰς δημόσιον τι ταμεῖον, διὰ νὰ διανεμηθῶσιν ἐξ ἕσου εἰς ὅλους, ὅσοι τώρα νομίζουσιν ὅτι εἴναι πολλὰ δυστυχεῖς, ἥθελον προτιμήσει τὸ μέρος τὸ ὄποιον ἥδη ἔχουσι παρ' ὅτι ἥνεδε δοθῆ εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὴν γενικὴν ταύτην διανομήν. Ο δ' Ὁράτιος ἐπεζέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἰδέαν ταύτην, ὑπανισσόμενος (Σατ. Α. Βιβλ. α. 1.) ὅτι εὐκολώτερον ἥθελομεν ὑπομείνει τὰς ἴδιας ἡμῶν ἀτυχίας παρὰ τὰς τῶν ἄλλων, ἀν ἐπρόκειτο λόγος νὰ κάμωμεν ἀνταλλαγήν τινα μετ' αὐτῶν.

Ἐνόσῳ δ' ἐπὶ τῆς κλίνης μου ἥμην εἰς τοὺς στοχασμοὺς τούτους παραδεδομένος, κατεσχέθην ὑπὸ ὑπνου. Ἐξάφινης δὲ μὲ ἐφάνη ὅτι εἶδον τὸν Όλύμπιον Δία νεύοντα διὰ τῶν κυανῶν αὐτοῦ ὄφρύων, καὶ διατάσσοντα ἀπαντας τοὺς θυητοὺς τοὺς θυητούς τοὺς θυλίψεις καὶ τὰς συμφορὰς αὐτῶν, καὶ νὰ ῥίψωσιν αὐτὰς εἰς σωρόν. Μεγάλη πεδιάς προσδιωρίσθη ἐπὶ τούτῳ. Ἐγὼ δὲ λαβών θέσιν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, ἔβλεπον μετὰ μεγάλης ἥδονῆς τοὺς ἀνθρώπους προσερχομένους καὶ ῥίπτοντας τὰ βάρη των ἐπὶ τοῦ σωροῦ, ὅστις καὶ ἀμέσως ἀνυψώθη εἰς ὅρος μέχρι τῶν νεφῶν φύσανον.

Γυνὴ δέ τις λεπτὴ καὶ ζωηρὰ ἦτον ἡ μᾶλλον ἐνεργὸς κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην. Ἐκράτει δὲ μεγαλοπρεπές τι κάτοπτρον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ ἦτον ἐνδεδυμένη μὲ ἀβρόν τι φόρεμα, κεκεντημένον μὲ ἐρινύας καὶ δαίμονας, διάφορα γυμαιρικὰ σχῆματα ἔχοντας. Ἐκαλεῖτο δὲ Φαντασία, καὶ αὐτῇ ἔφερεν ἔκκαστην θυητὸν εἰς τὸν προσδιωρισμένον κατὰ τὴν πεδιάδα τόπον, ἀφοῦ πρότερον τὸν ἔβοήθει ἐπισήμως νὰ κάμη τὴν δέσμην τῶν θυλίψεων του, καὶ νὰ ἐπιθέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὄμων του. Ἐκινήθην δ' εἰς οἴκτον βλέπων τὰ ὄμοιοῦ μου ταῦτα ὅντα ἀχθόμενα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν θυλίψεων των, καὶ παρατηρῶν τὸν ἐνώπιον μου κείμενον τεράστιον ἐκεῖνον σωρὸν τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν.

Ἐν τούτοις δὲ διεσκέδαζον οὐκ ὀλίγον μὲ πολλὰ ὑποκειμενα. Παρετήρησα τινὰ φέροντα δέσμην διὰ παλαιοῦ τινὸς χρυσοκεντήτου, ιματίου καλυπτομένην. Ἐξετάσας δ' αὐτὴν ὅτε τὴν ἐρρίψιεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ, εἶδον ὅτι ἦτον ἡ Πτωχεία. Ἀλλον δὲ παρετήρησα δεῖτις ἥρχετο πολλὰ ἐλαφασμένος καὶ καθιδρωμένος· ἐξετάσας δὲ καὶ τούτου τὸ βάρος εἶδον ὅτι ἦτον ἡ σύζυγός του. Τὸ δὲ περιεργότερον, παρετήρησα πολλοὺς ἐρεστὰς, οἵτινες εἶχον ἐπὶ τῶν ὄμων των μεγάλη

φορτία βελῶν καὶ τόξων· ἀλλὰ καὶ τοι ἀγθόμενοι ύπὸ τὸ βάρος αὐτῶν ἡτον ἀδύνατον νὰ πεισθῶσι νὰ ῥίψωσιν αὐτὰ ἐντὸς τοῦ σωροῦ, καὶ ἀπήρχοντο πᾶλιν οὐχ ἡτον πεφορτισμένοι ὡς καὶ πρότερον. Εἶδον πολλὰς γραῖς αἰτίνες ἔρξιπτον τὰς ρυτίδας των, καὶ πολλὰς νέας αἰτίνες ἔξεδρον τὸ μέλλον αὐτῶν δέρμα. Εἶδον δὲ καὶ εἰς μεγάλους σωροὺς κακκινισμένας ῥίνας, μεγάλα γείλη, καὶ σεσηπότας ὄδοις. Καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ βουνοῦ συνέκειτο ἐκ σωματικῶν ἐλαττωμάτων. Ἀλλ' ὅτι πρὸ πάντων μὲ ἐξέπληξεν ἡτον ὅτι δὲν εἶδον κανένα νὰ ῥίψῃ ἐν τῷ σωρῷ κανὲν τῆς ψυχῆς του ἐλάττωμα, οὕτως κανένα ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς προλήψεις των, τὸ ὅποιον καὶ ἡλπίζον μᾶλιστα ὅτι ἡθελον πράξει οἱ ἄντερωποι κατὰ τὴν καλήν των ταύτην περίστασιν. Ἐλεγέ τις ὅτι ἡλθε νὰ ῥίψῃ τὸ φορτίον τῶν ἀμαρτιῶν του, ἀλλ' ἐξετάσας ἐν τῷ σωρῷ, παρετήρησα ὅτι ἀντ' ἑκείνων ἔρριψεν ἐν κύτῳ τὴν μνήμην του. Ἐτερος δέ τις ἀντὶ τῆς ἀγνοίας του, φέρων ἔρριψε τὴν μετριοφροσύνην του.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια).

E.

ΕΙΑΙΚΡΙΝΕΙΑ. — ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΕΣΒΕΩΣ ΤΙΝΟΣ

Κάνεν ἄλλο, λέγει ὁ σοφὸς Πλάτων, δὲν εἶναι τοσοῦτον εὐάρεστον ὅσον ν' ἀκούῃ τις ἡ νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐπομένως δὲ τίποτε δὲν ὑπάρχει τερπνότερον εἰς τὸν κόσμον παρὰ τὸ νὰ βλέπῃ τις ἄνθρωπον ἀκούοντα χωρὶς σκοπὸν νὰ προδώσῃ, καὶ λακοῦντα χωρὶς σκοπὸν νὰ ἀπατήσῃ.

Μεταξὺ ὀλῶν ὅσα διηγοῦνται περὶ τοῦ Κάτωνος μεγίστην παρέχει εἰς αὐτὸν τιμὴν ὅτι ἀναφέρει περὶ αὐτοῦ ὁ Χαιρωνεὺς φιλόσοφος. Ἐπειδὴ συνηγορῶν τις περὶ τίνος λρινομένου, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ παρέξῃ πλειοτέρους τοῦ ἐνὸς μάρτυρας, (ἐνῷ ὁ νόμος ἀπῆτει δύο), ἐπροσπάθει νὰ πείσῃ τὸν δικαστὴν, τὴν ἀρετὴν προτείνων καὶ τὴν χρηστότητα τοῦ ὑποκειμένου τὸ ὅποιον ἔπειρε μάρτυρα, «ἀφοῦ ἀπεκρίθη ὁ πραίτωρ, ὁ νόμος ἀπαιτήδυο εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶ ἔνα, ἀς ἡτο καὶ αὐτὸς ὁ Κάτων.» Τοιοῦτος δὲ λόγος προτερόμενος ἐξ ἀνδρὸς, δικαστικὸν περιβεβλημένου χαρακτῆρα, ζῶντας ἔτι τοῦ Κάτωνος, δεικνύει ποίαν ὑποληψίων ὁ μέγας οὐρανὸς ἀνὴρ ἔχαιρε μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν του περὶ τῆς εἰλικρινείας του.

Μεγαλητέρα ἀρετὴ δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κατάλογον τῶν κοινωνικῶν χρεῶν παρὰ νὰ φυλάσσῃ τις τὴν εἰλικρίνειαν εἰς τὴν συνομιλίαν καὶ τὴν διαγωγὴν του, καὶ νὰ φροντίζῃ μήτε νὰ προφέρῃ λόγον, μήτε

νὰ πράττῃ ἔργον τὸ ὅποιον ἡθελεν ἀντίκειοθαί εἰς τὴν ἀρετὴν ταύτην.

Κατὰ δυστυχίαν δῆμως ἡ Τιμιότης καὶ ἡ Εἰδικοίνεια εἶναι τὴν σήμερον λέξεις κεναὶ καὶ ἀνύπαρκτοι, παραγωγήσασαι τὴν ὅποιαν κατεῖχον πρύτερον θέσιν ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τὸν Δάλον καὶ τὴν Υπόκρισιν. Ἡ διάλεκτος μᾶλιστα τῆς συνομιλίχς τοσοῦτον, ὡς λέγει ἐπίτιμος τις νεώτερος συγγραφεὺς, κατεπινύῃ ἀπὸ τὴν ματαιοφορσύνην καὶ τὰς κούφας φιλοφρισμάς, καὶ τοσοῦτον μετεπλάσθη μὲ τὰς συνήθεις ἐκφράσεις τῆς εὐπροσηγορίας, ὥστε ἀνὴτο δύναται ὁ προ αἰώνων τινῶν ζῶν νὰ ἐπανήρουτε εἰς τὸν κόσμον, ἡθελε γρειασθῆ πραγματικῶς ἰδιαίτερον λεξίκον διὰ νὰ ἐνοήσῃ τὴν γλώσσαν του, καὶ ἡθελε δοκιμάσει κόπον πολὺν νὰ ἐμβατεύσῃ εἰς τὸ πλῆθος τῶν φιλοφρονητικῶν λέξεων καὶ φράσεων. Τοῦτο δὲ τὴν σήμερον καλεῖται Ἐξευγενισμός, καὶ τοῦτο καὶ ἡμεῖς γερσί τε, ποσί τε ἐπὶ πᾶσι θηρεύομεν, ὡς μικρὰ καὶ μιδαρινὰ τὰ ἡμέτερα ἀποσοβοῦντες.

Ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ ὡς περὶ τῆς ὅλης ταύτης διαπραγματευομένη εἶναι περίεργος καὶ ἀστεία. Δένγεται δ' ὅτι ἐγράφθη ὑπὸ τίνος ἐν Ἀγγλίᾳ πρέσβεως τοῦ Βανταμίου, ἐπὶ τῆς βασιλίας Καρόλου τοῦ Β'. (τὸ 1682.)

«Δέσποτα! Οἱ ἄνθρωποι μετὰ τῶν ὅποιων ἡδη συγκατοικῶ ἔχουσι γλώσσας πολὺ μᾶλλον ἀπεχούσας τῆς καρδίας των παρὸ σου τὸ Λονδίνιον ἀπέχει τοῦ Βανταμίου. Αποκαλοῦσι σὲ καὶ τοὺς ὑπηκόους σου βαρβάρους, διότι ἡμεῖς ἔχομεν ἐπὶ τοῦ στόματος ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοὶ δὲ νομίζουσιν ὅτι ἔναι πολιτισμένοι, διότι ἄλλα μὲν λέγουσι διὰ τῆς γλώσσης, ἄλλα δὲ φρανοῦσι διὰ τοῦ νοὺς, τὴν μὲν ἀληθειαν δηλαδὴ ὄνομάζουσι βαρβαρότητα, τὸ δὲ ψεῦδος ἔξευγενισμόν. Ότε τὸ πρῶτον ἡράξει εἰς τὸν τόπον, ὁ παρὰ τοῦ βασιλέως ἀποσταλεῖς ἵνα μὲ συγχρῆδια τὴν ἔλευσίν μου, μὲ εἰπεν ὅτι ἐλυπεῖτο μεγάλως διὰ τὴν συμβαστάν μου τρικυμίαν κατὰ τὸν πλοῦν. Καὶ δ' ἐταράχθην βλέπων αὐτὸν ἀδημονοῦντα διὰ γάριν μου, ἄλλα μετ' ὀλίγον ἔμεινα εἰς ἀπορίαν, ἴδων αὐτὸν λίγαν φαιδρὸν καὶ εὔθυμον, καὶ λαλοῦντα πρὸς ἐμὲ, ὡς νὰ μὴ μὲ εἴχε συμβῆ τὸ οὐδέν. Εἶτερος δέ τις ἔλθων πρὸς ἐπίσκεψίν μου, μὲ εἴπε διὰ τοῦ διερμηνέως του ὅτι εὐχαρίστως ἡθελε μὲ κάμειν διπλανόποτε ὑπηρεσίαν τὸν διέτασσα. Εἴγω δὲ τὸν εἴπον ὅτι μέλλων ἡδη νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν πύλιν, εἰχόν χρέαν νὰ μοῦ φέρῃ καθ' ὅδον τὸ ἐπανωφόρεμά μου. Εξεκαρδίσθη ἀπὸ τὸν γέλωτα ἀκούσας τὴν προσταγὴν μου ταύτην, καὶ διέταξε ἄλλον νὰ πράξῃ τὸ ἐργόν του. Ο κύριος τοῦ οἴκου εἰς τὸν ὅποιον ἐκατοίκησα, Σὲ ὅμιλων εἰλικρινῶς, μὲ εἴπει, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ νομίζῃς ὅτι εἴσαι εἰς τὸν ἴδιον σου οἴκον, καὶ νὰ πράττῃς ἐλευθέρως ὅτι σὲ ἀρέσκει ἐν αὐτῷ. Ἐλαβον